

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714010235
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3714010235.7

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Milan Straku a JUDr. Michala Eliaša v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Ilave, trvale bytom obec C., t.č. v ÚVV Ilava, trestne stíhanému pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na verejnom zasadnutí dňa 6.7.2023 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 1T/49/2014-319 zo dňa 17.10.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 1T/49/2014-319 zo dňa 17.10.2016 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania

1/ zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), d) Tr. zákona s poukázaním na § 138 písm. a) Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň v mesiaci máj 2013, po školskom vyučovaní, o 14.15 h, prišiel k autobusovej zastávke v obci Beluša - Hloža, okr. Púchov, pri kultúrnom dome, smerom na obec Beluša, na ktorej zastávke čakali na autobus maloletý D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - F. G. XXXX, okr. Púchov, a maloletý H. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - D. G. XXXX, okr. D., a spýtal sa ich či mu nemôžu požičať peniaze, čo obaja maloletí odmietli, následne spoza pracky nohavíc pravou rukou vytiahol nôž a tento nasmeroval na maloletých so slovami „dajte mi všetky peniaze“, obaja maloletí ustúpili dozadu a z obavy o svoj život odovzdali obv. B. mal. D. E. sumu 90 Eur a mal H. C. sumu 100 Eur, ktorú finančnú hotovosť si obvinený odložil do krabičky a maloletým pohrozil, aby to nepovedali rodičom, ani nikomu inému a už vôbec nie policajtom, lebo ak to niekomu povedia, nájde si ich a niečo sa im stane a následne ušiel smerom na obec C., čím poškodenému A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - F. G. XXXX, okr. Púchov, spôsobil škodu vo výške 90 Eur a I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - D. G. XXXX, okr. Púchov, škodu vo výške 100 Eur,

- 2/ prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkom základe, že i napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 0T/15/2013 zo dňa 8.2.2013, právoplatným dňa 08.02.2013 uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace podmienene na skúšobnú dobu 1 rok, v spojení s uznesením Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 0T/15/2013, zo dňa 04.12.2014, právoplatným dňa 04.12.2014, ktorým bolo rozhodnuté, že sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia neosvedčil a trest v trvaní 4 mesiace vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, na výzvu Okresného súdu Považská Bystrica, zo dňa 16.01.2015 na nástup výkonu trestu, ktorú si osobne prevzal dňa 19.01.2015 v obci Beluša, okres Púchov a ktorý trest mal nastúpiť do Ústavu na výkon väzby Žilina ihneď, nereagoval a bez závažného dôvodu trest nenastúpil a bol až príslušníkmi PZ dodaný do výkonu trestu odňatia slobody dňa 25.02.2015.

Za to bol obžalovaný odsúdený za skutok pod bodom 1/ podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 7 Tr. zákona, § 42 ods. 1, Tr. zákona, na súhrnný trest 9 rokov odňatia slobody nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť poškodeným I. C., nar. X.X.XXXX, bytom C.- D. G. XXXX, škodu vo výške 100,- Eur a A. E., nar. XX.X.XXXX, bytom C.- F. XXXX, škodu vo výške 90,- Eur.

Podľa § 42 ods. 2 okresný súd súčasne zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2T/172/2013, zo dňa 17.10.2013, ktorým rozsudkom bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nepodmienečne, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b), f) Tr. zák. a iné, ako aj ostatné rozhodnutia, ktoré obsahovo na tento výrok nadväzujú, ako aj výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 1T/88/2013, zo dňa 16.01.2014, právoplatný 22.04.2014, ktorým trestným rozkazom bol uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., a bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na odsúdenie OS Považská Bystrica, 2T/172/13, zo dňa 17.10.2013, právoplatný 17.10.2013, ako aj výrok o treste z Trestného rozkazu OS Trenčín, sp.zn. 6T/32/2014, zo dňa 30.05.2014, právoplatný 14.06.2014, ktorým bol uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods.1 Tr. zák. a ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na rozsudok OS Považská Bystrica, 2T/172/2013, zo dňa 17.10.2013, právoplatný 17.10.2013, ktorým bol uznaný vinným z prečinu krádeže a iné podľa § 212 ods. 2 písm. b), f), ods. 3 písm. b) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok.

Za skutok pod bodom 2/ podľa § 44 Tr. zák. okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie, a to trestný rozkaz Okresného súdu v Považskej Bystrici, pod sp.zn. 2T/139/2015 zo dňa 5.10.2015, právoplatný 8.7.2016, ktorým bol uznaný vinným z prečinu nedobrovoľnej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, nakoľko tento trest súd považuje za dostatočný, skutok pod bodom 1/ podľa § 188 ods. 2 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 7 Tr. zákona § 42 ods. 1, Tr. zákona , na súhrnný trest 9 / slovom : deväť/ rokov odňatia slobody nepodmienečne.

Predmetný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal odvolanie obžalovaný do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku proti výroku o vine a treste pre zločin lúpeže. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil. V úvode písomného odôvodnenia odvolania obhajca obžalovaného poukázal na výrovkovú časť napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Vec sa teda nachádza opäť v štádiu odvolacieho konania, ktoré bude prebiehať na podklade môjho odvolania zo dňa 27.10.2016 proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica pod spis. zn.: 1T/49/2014-319 zo dňa 17.10.2016, a to v časti čo do výroku o vine a výroku o treste v bode 1/ rozsudku, podaného prostredníctvom môjho obhajcu JUDr. Branislava Štrbáňa, so sídlom Dvory 1932, 020 01 Púchov. Predmetné odvolanie môj obhajca následne odôvodnil podaním zo dňa 10.02.2017.

V štádiu konania o mojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T/49/2014 zo dňa 17.10.2016 mi bola na konanie ustanovená obhajkyňa JUDr. Stanislava Ďurišová, prostredníctvom ktorej podávam týmto návrh na vykonanie dôkazov a doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného zo dňa 27.10.2016, podaného prostredníctvom obhajcu obžalovaného JUDr. Branislava Štrbáňa a následne odôvodneného podaním zo dňa 10.02.2017. Je nevyhnutné, aby sa odvolací súd s týmto podaním, rovnako ako i ostatnými podaniami mojich predchádzajúcich právnych zástupcov oboznámil, pretože v mojej veci je obrovské množstvo pochybností, nezrovnalostí, žiadny priamy dôkaz proti mne (okrem verzie prípadu tvrdenej poškodenými, ktorí si vec vymysleli a na detailoch nimi vymysleného príbehu mali dosť času sa dohodnúť), dôkazy preukazujúce pravdivosť mojich tvrdení (prvostupňovým súdom bez akéhokoľvek odôvodnenia označené za nedôveryhodné), neochota súdu vykonať mnou navrhnuté dôkazy, nekritické považovanie všetkého proti mne svedčiaceho za pravdivé a všetkého svedčiaceho o pravdivosti mojich slov za nepravdivé, vkladanie viet do úst poškodených pri ich konfrontácii so mnou zo strany súdu a pod. Dostal som 9 rokov za to, čoho som sa nedopustil. Kým zatiaľ ku všetkému, čoho som sa kedy dopustil som sa priznal, keďže som vedel, že pravda aj tak vypláva na povrch a bolo mi jasné, že priznanie je dôležitá poľahčujúca okolnosť pri ukladaní trestu súdom, ku skutku, ktorý sa mi kladie za vinu v tomto konaní, som sa priznať nemohol a nemôžem, keďže som sa zločinu lúpeže nedopustil. Jediné čo som urobil, bolo, že som dvom chlapcom, ktorí mi dobrovoľne a z

vlastnej iniciatívy dali peniaze na zadováženie súčiastok na bicykle, súčiastky napokon nezohnal (hoci som pôvodne chcel) a ani som im nevrátil peniaze, ktoré mi dali. Toto sa stalo, za toto som ochotný a pripravený pykať. No lúpeže som sa nedopustil, na chlapcov nevytiahol nôž, ničím sa im nevyhrážal, peniaze si od nich nevezal násilu.

Nedopustil som sa konania, ktoré sa mi kladie za vinu a to, čo sa stalo, to ako ma D. E. a H. C. krivo obvinili, ako neobjektívne znalec z odboru psychológie PhDr. Andrej Franek vypracoval znalecký posudok na hodnovernosť výpovedí D. E. a H. C. a ako ma súd odsúdil za to, čo som nespáchal, pričom mi upieral moje práva a doslova bojkotoval vykonanie dôkazov mnou navrhnutých, považujem za absolútne nespravodlivé a zaujaté voči mojej osobe. Súd i orgány činné v trestnom konaní sa od začiatku až do konca trestného konania očividne prikláňali na stranu D. E. a H. C., nekriticky považovali ich vyjadrenia za jediné pravdivé a moje tvrdenia, vyjadrenia a dôkazy doslova ignorovali, považovali ich za účelové, najdôležitejší dôkaz v môj prospech a to výsluch svedka B. J. súd vykonal až na príkaz Krajského súdu v Trenčíne, ktorý uznesením pod spis. zn.: 23To/27/2015 - 241 zo dňa 07.05.2015 zrušil v celom rozsahu rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica pod spis. zn.: 1T/49/2014 - 217 zo dňa 20.10.2014, vrátil vec prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie a okrem vykonania iných dôkazov vo veci, ktoré som v odvolaní požadoval vykonať (konfrontácia medzi mnou a poškodenými, vypočutie príslušníkov PZ, ktorí prví prijali oznámenie maloletých o lúpeži), prikázal okresnému súdu vykonať i výsluch svedka B. J.. Keďže však išlo o dôkaz svedčiaci v môj prospech a preukazujúci pravdivosť mnou tvrdených skutočností, súd ho označil, bez akéhokoľvek odôvodnenia, za nehodnoverný. Súd i orgány činné v trestnom konaní ma fakticky odsúdili hneď na začiatku, keďže od začiatku moje tvrdenia a dôkazy ignorovali, a priori ich považovali za klamlivé už len preto, že som sa v minulosti dopustil trestnej činnosti, že som nemal čistý register trestov. Je však možné len z tohto dôvodu človeka považovať za klamára, zdráhať sa vykonať dôkazy svedčiace v jeho prospech a neveriť ničomu, čo v jeho prospech vyšlo v priebehu trestného konania najavo?

Členovia senátu Krajského súdu v Trenčíne, ktorí rozhodovali o mojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica pod spis. zn.: 1T/49/2014 - 217 zo dňa 20.10.2014, rovnako ako i prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o mojom odvolaní uviedli, že kým ja som po celý čas trestného konania hovoril o skutku rovnako, D. E. a H. C. svoje tvrdenia časom menili, sudcovia i prokurátorka nechápali, prečo nebolo v konaní pred OČTK ani v konaní pred súdom vyhovené mojím návrhom na doplnenie dokazovania, prečo neboli rozpory v mojich tvrdeniach a tvrdeniach poškodených odstránené našou konfrontáciou, prečo nebol vypočutý svedok J. atď. Prokurátorka navrhla rozsudok okresného súdu zrušiť v celom rozsahu a vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie za účelom vykonania dôkazov a krajský súd hneď jednohlasne rozhodol v súlade s jej návrhom. Žiaľ okresný súd doplnil dokazovanie len preto, aby vyhovel krajskému súdu, avšak bez toho, aby prehodnotil vec. Naďalej veril poškodeným, ktorým veril od začiatku a ktorí preukázateľne klamali.

Ku skutku som sa vyjadroval niekoľkokrát, vždy som tvrdil to isté, svoju výpoveď som nemenil. Už v čase, keď som bol vyšetrovateľom vypočutý ako svedok a vôbec som nevedel, čo povedali policajtom D. E. a H. C., som uviedol, že ma títo dvaja chlapci, s ktorými som sa poznal (najmä s D. E.), požiadali o pomoc pri zadovážení súčiastok na ich bicykle, konkrétne som uviedol, že D. E. potreboval zohnať predné koleso a vidlicu na bicykel, keďže mi spomenul, že bude mať o mesiac súťaž. H. C. sa potom k tomu pridal so svojou požiadavkou na súčiastky na bicykel, na čo som ja uviedol, že súčiastky, prípadne celý bicykel, z ktorého si odoberú čo budú chcieť, im zoženiem, no peniaze musia dať dopredu, čo chalani i urobili a peniaze mi dali. Pokiaľ by sme sa skutočne s D. E. a H. C. nepoznali, nerozprávali by sme sa o súčiastkach na bicykel a o súťaži ktorá D. E. čakala, odkiaľ by som o tomto všetkom vedel, keď som do času svojho výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní ako svedok nemal umožnené nahliadnuť do spisu a prečítať si výpoveď D. E. a H. C.. A pritom všetko, čo som povedal, bola pravda a dosvedčili to i D. a H.. Potvrdili, že potrebovali súčiastky na bicykle i to, že D. mal mesiac pred súťažou. Zvyšok príbehu o tom, ako sa ich peniaze dostali ku mne si však vymysleli, pričom sa za tie tri mesiace ktoré ubehli od odovzdania mi peňazí nimi do dňa kedy išli na políciu oznámiť trestný čin, mali dosť času dohodnúť na detailoch nimi vymysleného príbehu, aby vypovedali obaja v úplnej zhode. Svoje tvrdenia však E. a H. časom menili. Vo svojej výpovedi zo dňa 16.07.2013 D. E. uviedol, že o tom, že od neho pýtal peniaze muž menom A. B. sa dozvedel až následne po skutku od kamarátov, t. j. v čase skutku vôbec nevedel, o koho ide. Vo výpovedi zo dňa 07.02.2014 však už uviedol, že ma pred skutkom už videl, keď išiel okolo a moje meno počul už predtým, ako ku skutku došlo, že počul od kamarátov o tom, že

kradnem. Na hlavnom pojednávaní pred súdom zase povedal, že ma teraz vidí prvýkrát. Raz teda tvrdil jedno, inokedy druhé. Skutočnosť je však taká ako som ju opísal ja vo svojich výpovediach a to, že sme sa s D. poznali predtým, ako mi dal peniaze a požiadal ma o zohnanie súčiastok na bicykel. Párkrát sme sa stretli na zmrzline i kofole a rozprávali sme sa. Vždy sme sa však museli stretnúť mimo Hlože, keďže D. otcovi dlhujem asi 10 €, jeho otec ma doslova nenávidí, o čom D. od začiatku vedel a mal strach, ako jeho otec zareaguje, keď zistí, že sa so mnou čo i len rozpráva. H. C. som poznal z videnia. Môj brat I. B. vo svojej výpovedi zo dňa 07.03.2014 uviedol, že ja a D. E. sme boli kamaráti, že ho raz, možno rok pred týmto výsluchom stretol pred našou brámkou, kde bol D. na bicykli a pýtal sa ho, či som doma a ak áno, nech ma zavolá. I. poznal D. cez jeho staršieho brata A. E.. Uviedol tiež, že keď bol niekedy vonku, vedel stretnúť D. E. so mnou, z čoho usúdil, že sme kamaráti, alebo sa lepšie poznáme a že D. často chodieval za svojim kamarátom, naším susedom E. G., ktorý býva tri domy od nás, čo zase potvrdil vo svojej výpovedi E. G. dňa 11.04.2014. Napriek takejto jasnej výpovedi I. B. orgány činné v trestnom konaní i súd uverili radšej tvrdeniu D. a H., že ma vôbec nepoznali, že ani nevedeli kto som. Bol to pritom úplný výmysel. Situácia, kedy môj brat I. videl D. pred naším domom a D. od neho chcel, aby ma zavolať, sa odohrala po tom, ako mi D. a H. dali peniaze na súčiastky. Vtedy prišiel D. za mnou prvýkrát pýtať peniaze späť. Je veľmi dôležité mať túto skutočnosť preukázanú. Výpoveď môjho brata jednoznačne dokazuje, že sme sa s D. poznali, že vedel kde bývam a bol si odo mňa pred naším domom pýtať späť peniaze. Navrhujem, aby súd vykonal výsluch môjho brata I. B., ktorý pred súdom ešte vypočutý nebol a jeho konfrontáciu s D. E.. Na hlavnom pojednávaní, na ktorom boli okrem iného vykonané konfrontácie medzi mnou a poškodenými, som navrhol okrem B. J. na ďalšom pojednávaní dňa 17.10.2016 vypočuť aj I. B.. Pani prokurátorka na to uviedla, že I. B. bol vypočutý v prípravnom konaní a vraj všetko poprel. Nie je však tomu vôbec tak. I. B. v prípravnom konaní vypovedal dňa 07.03.2014, kedy potvrdil to, čo tvrdím ja. Vôbec nechápem, ako mohla prokurátorka bratovu výpoveď označiť za popierajúcu moje tvrdenia. Keďže poškodený D. E. tvrdí, že sme pred skutkom v kontakte neboli, že ani nevie kde bývam a nikdy odo mňa peniaze späť nepýtal, je nevyhnutné po výsluchu I. B. vykonať konfrontáciu medzi ním a D. E., na odstránenie rozporov v ich tvrdeniach.

Vo svojich výpovediach v celom trestnom konaní som vždy rovnako a detailne opisoval ako, kde, kedy a prečo mi D. E. a H. C. odovzdali peniaze, uviedol som i to, že kým H. mi dal naraz celú mnou požadovanú sumu za súčiastky a to sumu 100 €, D. mi v ten deň dal len časť požadovanej sumy, asi 60- 70 €, keď uviedol, že zobral len to čo mal v peňaženke, lebo k väčšej sume sa nedostal, keďže bola doma celá rodina (bolo to cez víkend) a začali by sa vypytovať na čo to chce. Zvyšných 20 € mi doplatil cca o týždeň či dva na vlakovej stanici v Beluši, čoho svedkom bola i moja priateľka K. L.. Napriek tomu, že moja priateľka, ktorá vo veci vypovedala dňa 07.03.2014 moje tvrdenie potvrdila a detailne opísala celý priebeh udalosti, súd označil jej výpoveď za nevieryhodnú a tendenčnú a vôbec ju, z pre mňa nepochopiteľného dôvodu, nebral do úvahy. Zaujímavé je, že všetkému, čo uviedli D. E., H. C. a ich svedkovia, súd bezvýhradne uveril. I. B. vo výpovedi zo dňa 07.03.2014 jednoznačne uviedol, že u mňa nikdy žiadny nožík nevidel, že fyzicky som nikdy na nikoho neútočil. Brat ma dobre pozná a má úplnú pravdu. Nikdy som u seba nožík nemal, nemohol som ho preto nikdy na nikoho vytiahnuť a nikdy by som nikomu fyzicky neublížil a už vôbec nie mladším chalanom. Po tom, ako mi D. a H. odovzdali peniaze a ja som im súčiastky nezadovážil, ani im peniaze nevrátil, obaja ich odo mňa žiadali späť. Svedkom toho, ako ich odo mňa žiadal späť H. C., bol svedok B. J., ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 17.10.2016 presne uviedol, čo a kedy sa dialo. Uviedol, že ma viezol v aute, bol deň pracovného pokoja, keď sme na zastávke v Hloží uvideli stáť H. C., že som ho požiadal aby pribrzdil, zakričal som na H., ktorý pristúpil k nášmu autu, skoro plakal a povedal mi, že si to rozmyslel, že tie súčiastky už nechce a chce, aby som mu vrátil peniaze. Svedok B. J. tiež uviedol, že počul, ako sme sa s H. bavili o nejakom bicykli. Výpoveď tohto svedka jednoznačne a nad všetky pochybnosti dokázala, že sme sa s H. C. poznali, že chcel späť peniaze, ktoré mi dal na súčiastky na bicykel. Súd však jeho výpoveď, rovnako ako výpoveď K. L., označil za nedôveryhodnú a to opäť len preto, lebo dokazovala pravdivosť mojich tvrdení. Nie je možné sa k tak jednoznačne v môj prospech svedčiacej výpovedi svedka postaviť spôsobom označenia svedka zo strany súdu za nedôveryhodného a hotovo. V rozsudku súdu sa vo vzťahu k výpovedi B. J. uvádza, že nedôveryhodným bolo napr. to čo svedok vraj uviedol, a to že H. C. nepoznal, resp. len vedel, že sa jedná o nejakého chalana z obce. Vôbec tomu tak nie je. Bol som samozrejme pri výsluchu B. J. a tak viem, že jednoznačne uviedol, že H. C. pozná, že pozná rodinu C. a aj H.. Skutočnosť takéhoto jeho vyjadrenia sa na adresu H. C. je ľahko dokázateľná zo zvukového záznamu z výsluchu B. J. z hlavného pojednávania, zaznamenaného na zvukovom zariadení. Z dôvodu, že poškodený H. C. pred súdom uviedol, že sa udalosť popisovaná B. J. nestala, je nevyhnutné na odstránenie tohto rozporu vykonať konfrontáciu medzi poškodeným H. C. a svedkom B. J., ktorej vykonanie týmto navrhujem.

Svedok A. E., starší brat D., nepravdivo vo svojej výpovedi zo dňa 03.03.2014 uviedol, že nevie, či mám nejakú podližnosť u jeho otca. Veľmi dobre pritom o tom vedel, keďže bol osobne prítomný pri tom, ako mi jeho otec peniaze dával. Jednoznačne to vo svojej výpovedi zo dňa 07.02.2014 uviedol jeho otec A. E.. Taktiež A. E. v rozpore so skutočnosťou uviedol, že o tom, že som obral jeho brata D. o nejaké peniaze sa dozvedel až po tom, ako prišiel list od policajtov a že nikdy nebol za mnou spolu s D. pýtať peniaze, že ani nevie, kde bývam. Nie je tomu tak. A. vedel, že D. mi peniaze dal a ja som mu nežadovávajúci súčiastky na bicykel ani nevrátil peniaze. Vedel o tom veľmi dobre a ako som to uviedol i vo svojej výpovedi dňa 14.04.2014, bol spolu s D., v období po tom, ako mi dal D. peniaze, na A. M. N. C., kde bývam, pričom A. sa schoval, čo vyzeralo, akoby ma chcel napadnúť, keď pôjdem okolo a D. bežal oproti mne na zastávku pri kostole v Beluši na Strede a povedal mi, že A. ma chce zbiť, za tie peniaze, čo mu dlhujem. D. vtedy uviedol, že už nechce žiadne súčiastky, chce vrátiť peniaze a že ich chce vrátiť i H., ktorý mi to po ňom odkazuje. Keďže svedok A. E. popiera to, čo tvrdím ja a za čím si stojím, je potrebné, aby bola vykonaná konfrontácia medzi mnou obžalovaným a A. E., a to na odstránenie rozporov v našich tvrdeniach.

D. bol odo mňa pýtať späť peniaze i sám, bez brata, keď bol na bicykli a čakal na mňa pred naším domom, kedy ho tam stretol môj brat I., čo som už opísal vyššie. Je až zarážajúce, že nepravdy, uvádzané vo výpovediach svedkov poškodených, súdu evidentne nevadili, keďže výpoveď ani jedného z nich za nedôveryhodnú neoznačil. Vo vymenovávaní preukázateľných nepravd tvrdných poškodenými a ich svedkami môžem pritom ďalej pokračovať. D. E. i H. C. tvrdili, že ku skutku tak ako ho opísali oni, došlo na autobusovej zastávke v Hloží počas pracovného dňa, po vyučovaní, v čase okolo 14.15 hod., keď čakali na autobus do Púchova, ktorý mal ísť o 14.21 hod. Zároveň uviedli, že v tom čase boli na zastávke sami, že na tej, rovnako ako ani na náprotivnej zastávke, nestál nikto iný. Toto môžem nazvať až nemožným. V Hloží sú zastávky na smer Púchov a smer Ilava hneď oproti sebe a ľudia stojaci na jednej a druhej na seba navzájom vidia. Počas pracovného týždňa v čase o 14.15 hod., kedy školopovinní žiaci študujúci v Beluši či v Ladcoch cestujú autobusmi zo školy domov a rovnako i pracujúci končiaci pracovnú zmenu o 14.00 hod., sú tieto dve autobusové zastávky vždy plné ľudí, a to tak jedna ako i druhá. Pokiaľ by ku skutku, ako ho opísali poškodení, bolo došlo počas pracovného týždňa v Hloží na autobusovej zastávke na smer Púchov v čase o 14.15 hod., bola by tam kopa ľudí čakajúcich na autobus, nemohlo by sa stať, že by tam boli len D. a H.. To je nemysliteľné. V blízkosti týchto autobusových zastávok na smer Púchov a smer Ilava je i jediný obchod s potravinami, ovocím, zeleninou atď., ktorý sa v Hloží nachádza a do ktorého a z ktorého stále chodia ľudia a videli by, čo sa deje na autobusových zastávkach. Ak by sa teda skutok stal tak, ako ho opisujú poškodení, nie je možné, aby toho nebol niekto svedkom. Určite nie cez pracovný týždeň v čase aký uvádzajú D. s H.. Skutočnosť je však taká, že mi peniaze na súčiastky dali počas víkendu a to tak, ako som to opísal ja vo svojich výpovediach v priebehu trestného konania. D. E. uviedol i to, že nemá na mňa telefónne číslo. Je to lož. V deň, keď mi dali spolu s H. peniaze na súčiastky, vymenili sme si s D. telefónne čísla. Ako som to uviedol i vo svojej výpovedi zo dňa 14.04.2014, Patrik mi volával dosť často, keď toho bolo už veľa, rušil som to, otravovalo ma to. Vedel som, že urguje zadováženie súčiastok, na ktoré mi dali s H. zálohu, no keďže sa mi súčiastky nedarilo zohnať a mal som v tom čase množstvo problémov v súkromí (brigáda, priateľkino tehotenstvo), vyhýbal som sa telefonickému rozhovoru s D. E.. Moje číslo však mal, čo môžem dokázať. Písal mi i výhražné SMS správy. Číslo na mobil som často menil a môj mobil bol písaný na brata E.. Navrhujem, aby si súd vyžiadala od príslušného mobilného operátora Slovak Telekom, a.s. výpisy prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z môjho mobilného čísla: XXXX XXX XXX (číslo SIM karty: 8942102180011369834), a tiež výpisy prijatých a odoslaných SMS správ za obdobie od februára 2013 do augusta 2013. Predmetné výpisy hovorov a SMS správ preukážu jedno z klamstiev poškodeného D. E., a to klamstvo o tom, že nemal moje telefónne číslo.

D. E. a H. C. sa snažili pred orgánmi činnými v trestnom konaní i pred súdom vyzeráť ako slušní, dobre vychovaní chlapci, na ktorých nie je ani jediná chybička krásy. Majú pozitívne hodnotenie od triednych učiteliek, znalec z odboru psychológie PhDr. Andrej Franek sa na ich adresu vyjadril, že majú dobré mentálne predpoklady správne a úplne vnímať sledované - prežívané udalosti, zapamätať si ich a reprodukovať, že nemajú sklony k fantazijnému, alibistickému alebo účelovému spracovaniu skutočností. V skutočnosti, ako som to uviedol i vo svojich výpovediach v priebehu trestného konania, mi v deň, keď mi dávali peniaze naznačili, že im nebude vadit', ak súčiastky zoženiem i inak ako legálne, že ich môžem i ukradnúť a oni to na mňa nevyzradia. Toto svedčí o pokrivenosti ich charakteru. Vo svojich výpovediach tvrdili, že nikdy netipovali, nepodávali stávk. No práve pri tejto ich činnosti, ktorú robievali často, sme sa v bare Centrik v Ladcoch stretli a tam ma požiadali o zadováženie súčiastok. Hoci na svojju

minulosť, čo sa registra trestov týka, nemôžem byť hrdý, ani D. a H. nie sú žiadni anjeli. Klamstvá, ktoré boli schopní na moju adresu narozprávať, sú toho jednoznačným dôkazom. To, že D. a H. klamali, bolo očividné v priebehu celého trestného konania, súdu to malo byť jasné v priebehu ich konfrontácie so mnou. Nedokázali sa mi na súde pozrieť priamo do očí, uhýbali pohľadom, predseda senátu ich musel viackrát upozorniť, aby sa neďivali na neho, ale na mňa. D. a H. sa zadŕhali, nerozprávali súvisle. Len opakovali slová sudcu, ktoré im doslova vkladal do úst a chcel, aby sa pri tom, čo mi povedia vety sudcom nadiktované, pozerali do očí. Obsah výpovedí poškodených do veľkej miery ovplyvnili i príslušníci polície, ppráp. I. I. a O. P. D., ktorí s D. a H. spisovali oznámenie o trestnom čine. Vo svojich výpovediach pred súdom obaja policajti uviedli, že poškodení oznamovali ukradnutie peňazí, nie olúpenie. Svoju výpoveď až neskôr, potom ako policajti upriamili ich pozornosť na moju minulosť, upravili a začali tvrdiť, že som ich ohrozoval nožom a olúpil. Je pozoruhodné, ako pozitívne sa na ich adresu vyjadril vo svojom znaleckom posudku č. 27/2013 zo dňa 24.10.2013 znalec z odboru psychológie PhDr. Andrej Franek, ako sa dal ovplyvniť ich vekom, možno slzami a presvedčivým hereckým výkonom. Ďalším mojím návrhom na vykonanie dôkazu je, aby súd dal vyhotoviť znalecký posudok na poškodeného D. E. a poškodeného H. C. iným znalcom, ktorý zodpovie otázky súdu týkajúce sa poškodených, pretože znalecký posudok D. H. J. je bez pochyb neobjektívny. Taktiež navrhujem a trvám na tom, aby znalec, ktorý bude vykonávať psychologické vyšetrenie a pohovor s poškodenými, vykonal rovnaké vyšetrenie a pohovor i so mnou a vyjadril sa k tomu, či mám sklony k fantazijnému, alibistickému a účelovému spracovávaní skutočnosti.

Súd v odôvodnení rozsudku, ktorým bolo konanie právoplatne skončené, uviedol, že poškodení D. E. a H. C. logicky vysvetlili, prečo prišli na políciu urobiť oznámenie o trestnom čine až s odstupom troch mesiacov odkedy vraj ku skutku došlo. Vraj sa ma báli a odvážili sa ísť na políciu až potom, ako sa dozvedeli, že som nastúpil výkon trestu odňatia slobody a tiež sa báli doma povedať pravdu. Pokiaľ by ku skutku bolo skutočne došlo tak, ako ho opísali poškodení, teda pokiaľ by som ich olúpil, ohrozoval nožom a vyhrážal sa im, neexistuje, aby ich to ako maloletých nebolo vnútorne rozhodlo, neexistuje aby nebežali, možno i s plačom, domov a nevyžalovali sa rodičom z toho, čo sa im prihodilo. Prečo by sa boli báli povedať rodičom pravdu? Veď pokiaľ by v tom boli nevinne a boli by olúpení, oni by predsa za nič nemohli. Jediný dôvod, prečo nepovedali rodičom čo sa stalo bol ten, že sa báli doma povedať, že mi dali peniaze na súčiastky na bicykel, že kšeftujú akurát s človekom, ktorý nemá dobrú povesť a ktorý im napokon ani nič nezadovážil, ani nevrátil peniaze. Rodičom teda celé tri mesiace nepovedali nič, pretože sami mali maslo na hlave. Pokiaľ by som bol poškodených skutočne olúpil, ohrozoval nožom, boli by vystrašení a okamžite sa vyžalovali rodičom. A určite by minimálne na nich rodičia videli zmenu, videli by, že sa niečoho boja. A. E., otec D. E., však v priebehu konania počas svojho výsluchu uviedol, že o tom, čo sa stalo, sa dozvedel až z predvolania na políciu. Povedal, že jeho syn D. sa nesprával nijako zmenene, nič na ňom nepozoroval, žiadny stres, dokonca jemu ako otcovi ani svojej mame nič o žiadnom olúpení nepovedal. Chlapci to ako prvým povedali policajtom, aj to až s trojmesačným odstupom od skutku, lebo sa vraj báli reakcie rodičov. Mali tri mesiace na to, aby sa dohodli, čo si vymyslia a aby svoje tvrdenia ujednotili. Dobrý žiaci, dobrí chlapci, nevinní, olúpení, by sa nebáli vyžalovať sa rodičom, veď by boli v tej veci nevinne, boli by obeťou, tak prečo by sa ich rodičia mali na nich hnevať? Hnevať by sa mohli len ak by zistili, že ich deti kšeftujú s človekom s pokrivenou povestou. Pokiaľ by som bol D. E. a H. C. olúpil, neexistuje, aby si nepamätali, kedy presne k udalosti došlo, čo som mal oblečené a pod. D. E. počas konfrontácie so mnou na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevie, čo som mal oblečené a nepamätá si presný dátum, dokonca ani mesiac, kedy ku skutku došlo. Toto je viac než zvláštne a nepochopiteľné. Taktiež nožík, ktorým som vraj mal poškodených ohrozovať, poškodení opisovali raz tak, raz inak. Vo svojej výpovedi dňa 07.02.2014 D. E. uviedol, že takúto veľkú finančnú hotovosť mali pri sebe len raz, nikdy inokedy toľko peňazí pri sebe nemali a presne vtedy boli olúpení. Je to až príliš zaujímavé, až príliš veľká zhoda náhod. V skutočnosti po tom, ako sme si dohodli kšeft, išli domov po peniaze a tie mi dali. H. C. naraz vo výške 100 €, D. E. najprv 70 €, neskôr doplatil 20 €. O tom, že mi dal peniaze na súčiastky a že sa vôbec so mnou kontaktuje, mal strach pred svojím otcom hovoriť D. E., pretože jeho otec A. E. ma doslova nenávidí a možno by D. uštedril i fyzický trest, keby zistil, že so mnou uzavrel obchod. A. E. som totiž nevrátil peniaze, ktoré mi dal za prítomnosti svojho staršieho syna A. E.. S A. E. sme si taktiež vymenili telefónne čísla, on mi potom často vyvolával. Ako som to uviedol i vo svojej výpovedi zo dňa 14.04.2014, nejaký čas po tom, ako mi dal tie peniaze, asi 10 €, stretol som sa s ním v pizzerii v Beluši, kde bola so mnou i priateľka K. L., A. E. chcel odo mňa späť peniaze, opitý po mne vykrikoval, ponižoval ma na verejnosti, vyhrážal sa mi bitkou, čo sám potvrdil vo svojej výpovedi zo dňa 07.02.2014. Nečudoval by som sa, ak by za podaním trestného oznámenia poškodenými s tak veľkým časovým odstupom a hlavne za celým tým poškodenými vymysleným príbehom o lúpeží, stál práve A. E.. Tento, rovnako ako D. E., H. C. a A. E. vo svojej výpovedi klamal.

Hoci som sa v minulosti dopustil viackrát trestnej činnosti, čo veľmi ľutujem, boli to zbytočnosti, ktoré mi len skomplikovali život, nikdy som sa však nedopustil násilnej trestnej činnosti, nikdy som na nikoho nevytiahol nôž, nevyhrážal za. Takéto niečo by som nikdy neurobil. Počas tohto trestného konania som mal postupne viacerých obhajcov a to JUDr. Alojza Žitníka, JUDr. Tomáša Mikuša, JUDr. Branislava Štrbáňa, JUDr. Michaelu Slaninkovú a JUDr. Stanislavu Ďurišovú. Všetci boli jednoznačne presvedčení o mojej nevine a týmto smerom viedli i obhajobu. Videli vo veci množstvo pochybností, nezrovnalostí, navrhovali vykonanie dôkazov (hoci to má byť obžalovaný, komu má byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokázaná vina, aj keby on sám bol v priebehu dokazovania pasívny), dokázali pravdivosť mojich tvrdení a pozastavovali sa nad jednostranným a neobjektívnym prístupom OČTK a súdov k celej veci.

V súčasnosti mám už zahladené všetky odsúdenia, teda vymazané záznamy o všetkých mojich trestných činoch z výpisu registra trestov. Jediným skutkom, ktorý nado mnou stále visí ako Damoklov meč, je skutok o ktorý ide v tomto konaní, ktorého som sa nedopustil a napriek tomu som si ako nevinný zaň už odsedel 6 a pol roka. Zároveň chcem súdu oznámiť, že už mám trvalý pobyt a to na adrese mojich rodičov: A. XXX/X, XXX XX C..

Moje návrhy na vykonanie dôkazov v ďalšom konaní sú teda nasledovné:
výsluch svedka I. B., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. R. XX/XX, XXX XX C. ;
konfrontácia svedka I. B. s poškodeným D. E. ;
konfrontácia svedka B. J., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom C. - D. G. XXXX, 018 61 pošta Beluša s poškodeným H. C. ;
konfrontácia svedka A. E., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom C. - F. XXXX so mnou obžalovaným;
vyžiadanie si súdom od príslušného mobilného operátora Slovak Telekom, a.s.
výpisov prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z môjho mobilného čísla: XXXX XXX XXX (číslo SIM karty: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX), a tiež výpisov prijatých a odoslaných SMS správ za obdobie od februára 2013 do augusta 2013;
vyhotovenie znaleckého posudku na poškodeného D. E. a poškodeného H. C. iným znalcom než D. H. J., ktorý vykoná psychologické vyšetrenie a pohovor s poškodenými a vyjadrí sa k tomu, či majú sklony k fantazijnému, alibistickému a účelovému spracovávaní skutočnosti;
vyhotovenie znaleckého posudku na mňa obžalovaného iným znalcom než D. H. J., ktorý vykoná moje psychologické vyšetrenie a pohovor so mnou a vyjadrí sa k tomu, či mám sklony k fantazijnému, alibistickému a účelovému spracovávaní skutočnosti.

S poukazom na všetko vyššie uvedené navrhujem, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica pod sp.zn.: 1T/49/2014-319 zo dňa 17.10.2016, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Považská Bystrica pod spis. zn.: 1T/49/2014-327 zo dňa 7.2.2017 podľa § 321 ods.1 písm.a), b), c) a e) Trestného poriadku zrušil v časti výroku o vine v bode 1) a výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol a zastavil trestné stíhanie voči mojej osobe pretože mám za to, že na základe vykonaného dokazovania sa nad akúkoľvek pochybnosť preukázalo, že sa skutok v bode 1) nestal, alebo aby ma spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý som stíhaný.

V prípade, ak by po zrušení odvolaními napadnutého rozsudku prvostupňového súdu v časti výroku o vine v bode 1) a výroku o treste, odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, navrhujem aby odvolací súd nariadil, že vec bude prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu, prípadne aby ju prejednal a rozhodol iný okresný súd v obvode odvolacieho súdu. Dôležitým dôvodom, pre ktorý prichádzam s týmto návrhom je ten, na ktorý som poukázal už vyššie a to, že predseda senátu Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. Ivo Hlucháň bol voči mne z môjho pohľadu jednoznačne zaujatý. Kým ku mne sa správal odmerane, nevykonával mnou navrhnuté dôkazy a výpovede všetkých svedkov, ktorí vypovedali v mnou prospech označil bezdôvodne za nedôveryhodné, k D. E. a H. C. bol kamarátsky, veril im a ich svedkom každé slovo, pri ich konfrontácii so mnou im vkladal do úst slová, ktoré mi majú do očí povedať a na hlavnom pojednávaní spomenul, že i jeho syn nakupuje súčiastky na bicykel v tom istom obchode v Púchove ako oni dvaja. Mal som zo sudcu JUDr. Iva Hlucháňa pocit, že je voči mojej osobe zaujatý, možno vzhľadom na moju minulosť. Keďže u sudcov Okresného súdu Považská Bystrica som už kvôli svojej minulosti zapísaný ako kriminálnik, mám dôvodné pochybnosti o nezaujatosti ktoréhokoľvek z nich. Na to, aby bol môj prípad skutočne objektívne

a nezaujate prejednaný a rozhodnutý je potrebné, aby konanie o ňom prebehlo na inom okresnom súde v obvode Krajského súdu v Trenčíne.

Z opatrnosti tiež uvádzam, keďže už akosi prestávam veriť v spravodlivosť rozhodovania súdov, že pokiaľ by som bol napokon predsa len za skutok v bode 1) odsúdený, verím v to, že súd pri ukladaní trestu zohľadní skutočnosť, že od marca 2018 do marca 2023 som vykonal z trestu, ktorý mi súd uložil vo výmere 9 rokov, už 5 rokov, pričom do tohto výkonu trestu mi bolo ešte započítaných 1 rok a 4 mesiace, teda z trestu vo výmere 9 rokov budem mať v júni 2023 odsedených už 6 a pol roka, čo si myslím, že je vzhľadom na prípad a odsúdenie za to, čoho som sa nedopustil, dostačujúci trest. “

Ku dňu rozhodnutia o podanom odvolaní odvolací súd neobdržal vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného.

Odvolací sú považuje za potrebné uviesť, že napadnutý rozsudok predstavuje v poradí už druhý rozsudok, ktorý okresný súd vydal v prejednávanom prípade. Rozsudkom zo dňa 20.10.2014 sp. zn. 1T/49/2014 bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), d) Tr. zákona s poukázaním na § 138 písm. a) Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom vyššie. Za to bol obžalovaný odsúdený na súhrnný trest 9 rokov odňatia slobody nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Na odvolanie obžalovaného odvolací súd uznesením zo dňa 7.5.2015 sp. zn. 23To/27/2015 rozsudok okresného súdu zo dňa 20.10.2014 zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V ďalšom spojenom konaní okresný súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 1T/49/2014 zo dňa 17.10.2016 opätovne rozhodol o vine a treste pre obžalovaného tak, ako je uvedené vyššie, vrátane skutku kvalifikovaného ako marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1. Odvolací súd uznesením zo dňa 13.3.2018 sp. zn. 23To/40/2017 odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku zo dňa 17.10.2016 zamietol ako nedôvodné. Na dovolanie obžalovaného NS SR rozsudkom zo dňa 21.2.2023 sp. zn. 2Tdo/53/2022 konštatoval porušenie zákona v neprospech obžalovaného uznesením tunajšieho súdu zo dňa 13.3.2018 sp. zn. 23To/40/2017, ktoré NS SR zrušil a prikázal odvolaciemu súdu, aby trestnú vec obžalovaného nanovo prerokoval a rozhodol. Súčasne obžalovaného vzal do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Tým sa trestná vec obžalovaného dostala späť do štádia odvolacieho konania na podklade odvolania obžalovaného proti napadnutému rozsudku okresného súdu sp. zn. 1T/49/2014 zo dňa 17.10.2016.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prokurátor navrhol zamietnuť podané odvolanie. Obhajoba navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac ani iné dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o vine a treste pre obžalovaného, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov o vine rozsudku okresného súdu, obhajoba v dôvodoch podaného odvolania namietala zaujatosť sudcu okresného súdu k osobe obžalovaného. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli vyvolávať pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu. O uvedenom svedčí aj fakt, že obžalovaný počas hlavného pojednávania nevzniesol voči konaniu a postupu zákonného sudcu námietku zaujatosti podľa § 31 a § 32 Tr. poriadku.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedená obhajobná námietka nezakladá zákonný dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku.

Ako vyplýva z obsahu podaného odvolania, ktorého súčasťou boli aj návrhy na doplnenie dokazovania pred okresným súdom, obhajoba v dôvodoch podaného odvolania vzniesla viaceré námietky ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu na základe nesprávneho postupu okresného súdu pri

hodnotení dôkazov, resp. nevykonania všetkých potrebných dôkazov. Namietaným postupom okresného súdu pri vykonávaní dokazovania mali byť podľa obhajoby naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a c) Tr. poriadku.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou nesprávnosťou postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd správne oprel svoje skutkové zistenia o vine obžalovaného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 188 Tr. zákona o priame dôkazy, ktorými sú usvedčujúce výpovede oboch poškodených. Poškodení počas celého trestného konania zhodne a bezo zmeny zotrvali na svojich podstatných usvedčujúcich tvrdeniach, pričom ani odvolací súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by vyvolával pochybnosti o pravdivosti ich výpovedí.

K námietke obhajoby o podaní trestného oznámenia poškodenými s odstupom skoro troch mesiacov po stíhanom skutku odvolací súd uvádza, že poškodení tak učili až potom, čo bol obžalovaný v mesiaci júl 2013 vzatý do väzby. Ako nepravdivé sa ukázalo aj tvrdenie obžalovaného, že stíhaný skutok sa neprejavil na správni poškodených. Minimálne matka poškodeného H. C., svedkyňa I. C., si všimla negatívnu zmenu v správaní syna v dotknutom období.

Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil argumentáciu obhajoby o nevyhnutnosti prítomnosti ďalších osôb na mieste činu alebo v jeho blízkosti vzhľadom na miesto a čas činu. Uvedený argument podľa názoru odvolacieho súdu skôr svedčí v neprospech obžalovaného, nakoľko je maximálne nepravdepodobné, aby obžalovaný spáchal lúpež v prítomnosti ďalších osôb, ktoré by ako svedkovia mohli svedčiť proti nemu.

Obžalovaný na preukázanie svojej neviny a pravdivosti svojich tvrdení o dobrovoľnom odovzdaní časti peňazí poškodeným H. C. dal na hlavnom pojednávaní vypočúť svoju priateľku K. L.. Uvedená svedkyňa síce potvrdila fakt, že obžalovanému bolo treťou osobou dobrovoľne odovzdaných 20 €, nedokázala však identifikovať osobu, ktorá mala obžalovanému túto hotovosť odovzdať. Obrana obžalovaného preto zostala len v rovine nepodloženého tvrdenia.

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k presvedčivému záveru, že skutkové závery okresného súdu o dôveryhodnosti poškodených majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pokiaľ ide o návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania prezentované v odvolaní obžalovaného, podľa úvahy odvolacieho súdu tieto nemajú potenciál zvrátiť záver okresného súdu o vine obžalovaného, ktorý bol prijatý na základe správne a náležite zisteného skutkového stavu. Treba zdôrazniť, že sa jedná len o nepriame dôkazy, ktoré priamo nevytvádzajú o okolnostiach skutku, a nie sú preto pre zistenie skutkového stavu podstatné.

Uvedené konštatovanie sa týka aj návrhu obžalovaného na výsluch brata obžalovaného, svedka I. B. a jeho konfrontáciu s poškodeným D. E.. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetný návrh má slúžiť na objasnenie skutočnosti, ktorá priamo nesúvisí so skutkom, pre ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného z trestného činu lúpeže, a tiež neslúži na objasnenie podstatných skutkových okolností prípadu.

Za nepodstatný na zistenie skutkového stavu odvolací súd vyhodnotil aj návrh na konfrontáciu poškodeného H. C. so svedkom B. J.. Aj podľa názoru odvolacieho súdu výpoveď svedka B. J. na hlavnom pojednávaní nespochybnila tvrdenia poškodených, nakoľko svedok vypovedal o udalosti, ktorá sa mala stať v deň pracovného pokoja, resp. voľna, a nie v deň školského vyučovania ako vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Odvolací súd ako nadbytočný posúdil tiež návrh na konfrontáciu medzi obžalovaným a poškodeným A. E.. Treba poukázať na to, že konfrontácia medzi nimi sa už uskutočnila na hlavnom pojednávaní bez toho, aby priniesla výsledky v prospech obžalovaného, pričom skutočností, ktoré sa mali novou konfrontáciou zistiť, nie sú pre objasnenie prípadu podstatné.

Pokiaľ ide o návrh na zabezpečenie výpisov telefonických hovorov od operátora Slovak Telekom, a.s., vzhľadom na existujúcu právnu úpravu, ktorá prikazuje telekomunikačným operátorom archivovať hovory len po dobu 6 mesiacov, a na časový odstup od spáchania stíhaného skutku, je uvedený návrh na doplnenie dokazovania nerealizovateľný.

Nakoľko aj odvolací súd po preskúmaní obsahu trestného spisu dospel k záveru, že výpovede poškodených sú hodnoverné, odvolací súd nevzhliadol žiaden dôvod pochybovať o objektivite znaleckého posudky vyhotoveného PhDr. Andrejom Franekom. Vzhľadom k tomu sa odvolací súd nestotožnil s návrhom obhajoby na nariadenie nového znaleckého skúmania poškodených.

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o obžalovanom namietanom porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a ani o porušení zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Preto odvolací súd berúc do úvahy skutočnosti tak v prospech ako aj v neprospech obžalovaného sa nestotožnil s dôvodnosťou názoru obhajoby v dôvodoch odvolania o danosti existencie vád napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a c) Tr. poriadku.

Z podaného odvolania obžalovaného súčasne vyplýva námietka obžalovaného proti neprimeranej prísnosti uloženého trestu odňatia slobody v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku. S uvedenou námietkou obžalovaného sa odvolací súd nestotožnil.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uložil súhrny trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona vo výmere 9 rokov, ktorý podľa názoru okresného súdu spĺňa zákonné podmienky v zmysle § 34 ods. 1 a 4 Tr. zákona. Dôvodom pre uloženie súhrnného trestu bola skutočnosť, že zločin lúpeže bol spáchaný ešte pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 27/172/2013 zo dňa 17.10.2013 a pred doručením trestných rozkazov Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/88/2023 zo dňa 16.1.2014 a Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6T/32/2014 zo dňa 30.5.2014. Pri ukladaní trestu odňatia slobody okresný súd prihliadal tiež na § 38 ods. 7 Tr. zákona, pretože zvýšenie dolnej hranice o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 4 považoval pre obžalovaného za neprimerane prísne.

Na základe preskúmania veci odvolací súd nezistil pochybenie v postupe okresného súdu pri ukladaní trestu. Pri absencii priťažujúcich a poľahčujúcich okolností okresný súd nemal dôvod brať ohľad na ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zákona. Odvolací súd však súhlasí s názorom okresného súdu, že v prejednávanej veci boli splnené zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona vo zvýšenej trestnej sadzbe v rozpätí od 7 rokov do 16 rokov s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom zvýšenej trestnej sadby. Takto uložený trest odňatia slobody podľa názoru odvolacieho súdu zohľadňuje z registra trestov vyplývajúce sklony obžalovaného páchať trestnú činnosť, ako aj skutočnosť, že minulé odsúdenia, vrátane výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktoré predchádzali spáchaniu stíhaného skutku, nevedli obžalovaného k vedeniu riadneho života. Odvolací súd sa preto stotožnil so závermi okresného súdu, že uložený trest odňatia slobody z hľadiska ochrany spoločnosti a nutnosti nápravy obžalovaného je v súlade s § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. zákona.

Ak teda okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené rozhodné skutočnosti napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe, a to v dolnej polovici zvýšenej trestnej sadby, podľa názoru odvolacieho súdu takýto trest nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku.

Odvolací súd nezistil nedostatky ani pri zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Na podklade odvolania obžalovaného odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov o vine a treste rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.